

РЕШЕНИЕ

№ 4247

гр. София, 26.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **2727** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 129, ал. 7 във връзка с чл. 156 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. А. К., [ЕГН], [населено място], [жк], [жилищен адрес] ет. 9, чрез упълномощения процесуален представител адв. А. В., САК с адрес [населено място], [улица] срещу решение № 1103802/27.09.2012 г. на инспектор по приходите в ТД на НАП, офис „Изток”, С., с което е отказано възстановяване на недължимо платени здравноосигурителни вноски в размер на 601.80 лева за периода от 20.04.2002г. до 05.03.2007г. Отказът е потвърден с решение № 2976/17.12.2012г. на директора на дирекция „О.” („ОДОП”) при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение като незаконосъобразно, издадено в нарушение на § 19и, ал. 1 от ПЗР на ЗЗО. Правят се възражения, че съгласно посочената правна норма, българските граждани, които са били извън страната за повече от 183 календарни дни през една календарна година за периода от 1 юли 1999г. до 31 декември 2007г.

не дължат здравни осигуровки, ако не са ползвали медицинска помощ, платена от НЗИОК. Внесените от жалбоподателя за същия период здравни осигуровки са недължимо платени и подлежат на възстановяване. Претендират се разноси за съдебното производство.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата, при съобразяване на изложените в решението на директора на дирекция „О.” мотиви. Претендира заплащане на

юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, Първо отделение, 43-ти състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Предмет на контрол пред административния съд е решение №1103802/27.09.2012г., издадено от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], офис „Изток”, потвърдено с решение № 2976/17.12.2012г. на директора на дирекция „О.” при ЦУ на НАП, с което е отказано възстановяване на платени здравноосигурителни вноски за периода от 20.04.2002г. до 05.03.2007г. в размер на 601,80 лв. на Д. А. К., поради липса на основание.

Органите на НАП са приели, че с отмяната на ал. 4 от § 19и от ПЗР на ЗЗО /ДВ, бр. 101 от 2009 г., в сила от 01. 01. 2010г./ и на Инструкция № 5 от 07.05.2008г. за прилагане на § 19и от ПЗР на ЗЗО е отпаднала съществуващата до тогава възможност за възстановяване на сумите по платени лични здравноосигурителни вноски на българските граждани, които са пребивавали извън страната повече от 183 дни през една календарна година за периода от 01.01.2000г. до 31.12.2007 г. за времето през което са били в чужбина. Основните мотиви за отказа са, че искането за възстановяване на платените здравно осигурителни вноски е подадено на 27. 10. 2011г., след отмяната на §19и, ал. 4 от ПЗР на ЗЗО, в сила от 01. 01. 2010г.

По делото е установено, че Д. А. К. е подал искане с вх. №1494-05-178/27.10.2011г. за възстановяване на платени здравно -осигурителни вноски, както и че през периода 20.04.2002г. – 05.03.2007г. същият е пребивавал извън страната за повече от 183 дни и е заплащал определените със ЗЗО здравноосигурителни вноски.

Жалбоподателят е представил декларация по § 19-ти, ал. 2 от ПЗР на ЗЗО, с която е декларирал, че е пребивавал извън страната повече от 183 дни през една календарна година за периодите от 20. 04. 2002г. до 27. 10. 2011г., както и че е подал заявление за напускане на страната по чл. 40а, ал. 1 от ЗЗО от 01. 01. 2007г. Съгласно писмо изх. № 94 – К – 524 /09. 05. 2013г. на НЗОК, Столична здравноосигурителна каса, за жалбоподателя Д. А. К. не фигурират данни за извършена и отчетена медицинска дейност на името на същия. За процесния период са внесени ЗЗО в размер на 601.80 лева.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София – град, Първо отделение, 43 – ти състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото, жалбата срещу административния акт е подадена на 13.02.2013г. в рамките на 14 - дневния преклузивен срок по чл.156, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно - производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

За да издаде решението, органът по приходите при ТД на НАП С. е приел, че след отмяната на § 19 и, ал. 4 от ПЗР на ЗЗО, в сила от 01.01.2010г. не са налице законовите предпоставки за уважаване на искането на жалбоподателя за възстановяване на сумите за платени лични здравноосигурителни вноски на български граждани, които

са пребивавали извън страната повече от 183 дни през една календарна година за периода от 01.01.2000г. до 31.12.2007г. Възможността е отпаднала, тъй като искането на жалбоподателя за възстановяване на суми за платени лични здравноосигурителни вноски е подадено на 27.10.2011г. след отмяната ал. 4 на § 19и на ПЗР на ЗЗО и на Инструкция № 5 от 7.05.2008 г. за прилагане на § 19и от ПЗР на ЗЗО. Така постановеното решение е в противоречие с чл. 128, ал. 1 и чл. 129 от ДОПК и следва да бъде отменено, а административната преписка да се върне за произнасяне с А., с който да се възстановят претеднираните суми за недължимо внесени здравно - осигурителни вноски.

Нормите на чл. 128, ал. 1 и чл. 129 от ДОПК изрично предвиждат възможност недължимо платени или събрани суми за задължителни осигурителни вноски, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно осигурителното законодателство от НАП, да се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП или да се възстановяват по предвидения в посочените разпоредби ред.

С разпоредбите на § 19 и, ал. 1 и ал. 4 (отм.) от ПЗР на ЗЗО българските граждани, които са пребивавали извън страната повече от 183 дни през една календарна година за периода 1 юли 1999г. до 31 декември 2007г. и дължат здравноосигурителни вноски за своя сметка за времето през което са били в чужбина, се освобождават от задължението за внасяне на тези вноски, ако не са ползвали медицинска помощ, заплатена от НЗОК, а сумите, които са заплатени през този период от български граждани, които са отсъствали повече от 183 дни през всяка година се възстановяват по ред определен с издадената Инструкция № 5/7.05.2008г. С отмяната на разпоредбата на ал. 4 на § 19 и от ПЗР на ЗЗО и на Инструкция № 5/7.05.2008г., считано от 01.01.2010 г., правото за възстановяване не е отпаднало, тъй като то вече е било признато от действащите към претендирания период норми и лицето отговаря на предвидените условия. Налице са фактическите основания на състава, регламентиран в нормата на § 19и от ПЗР на ЗЗО.

Внесените здравноосигурителни вноски са недължимо платени и подлежат на възстановяване по реда на Глава XVI, Раздел I, чл. 128 и сл. от ДОПК. Като е отказал с процесното решение възстановяването им, административният орган е нарушил материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК и неправилно е отказал възстановяване на платени здравноосигурителни вноски.

На това основание следва да се отмени решение № 1103802/27.09.2012г. на инспектор по приходите в ТД на НАП, офис „Изток”, С., а административната преписка да се върне на органа по приходите при ТД на НАП – С. с указание в 30 – дневен срок да издаде А. за недължимо внесените от Д. А. К., [ЕГН] здравноосигурителни вноски в размер на 601.80 лева за периода от 20.04.2002г. до 05.03.2007г.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на направените по делото разноски, на основание чл. 143 ал. 1 от АПК, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати разноски в размер на 110 (сто и десет) лева, представляващи платена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 и чл. 173, ал. 2 и чл 143 ал.1 от АПК Административен съд София - град, I отделение, 43 - ти състав:

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение № 1103802/27.09.2012г. на инспектор по приходите при ТД на НАП, офис „Изток”, С., потвърдено с решение №2976/17.12.2012г. на директора на дирекция „О.” при ЦУ на НАП, с което е отказано възстановяване на платени здравноосигурителни вноски за периода 20.04.2002г. до 05.03.2007г. в размер на 601,80 лв. на Д. А. К. ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] ет.9.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне, съгласно дадените указания.

ОСЪЖДА дирекция „ОДОП” при ТД на НАП – С. да заплати на Д. А. К. ЕГН [ЕГН], чрез упълномощения процесуален представител адв. А. В. сума в размер на 110 (сто и десет) лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: